

کمند امیر سلیمانی در گفت و گو با «صبا»:

سینما رفتن بچه‌ها باید تبدیل به عادت شود

سهیل موفق در گفت و گو با «صبا»:

فیلم‌هایی انتخاب کردیم که به اعتبار جشنواره کمک کنند

حمید شاه‌آبادی، ایوب آقاخانی، صفا آقاجانی و شهین نجف‌زاده از جشنواره نوایش رادیو نمایش به «صبا» می‌گویند

همراه با روایت‌های صدا

گزارش «صبا» از مراسم اختتامیه جشنواره تولیدات مراکز استانی صدا و سیما

پرواز هدهد بیست و دوم بر فراز خراسان شمالی

سرمقاله

نیما کزازی
مستندساز

در جستجوی حقیقت!

می‌گویند فیلم «در جستجوی فریده» براساس لجبازی فیلمسازان با یکدیگر انتخاب شده! اگر این گونه است این درست‌ترین و بهترین انتخاب شما در نتیجه یک لجبازی بوده است.

چرا از انتخاب یک فیلم مستند برای اسکار ناراحت هستید؟! آیا تصور می‌کنید مستند، فیلم نیست؟ یا ارزشش پایین‌تر از سینمای داستانی است؟ یا لغت مستند، شما را یاد «راز بقا» می‌اندازد؟

سینمای مستندی که در این سال‌ها به سختی، با خلایق فیلمساز، بدون پشتوانه میلیاردی و تبلیغ‌ها و حضور نداشتن سلبریتی‌ها، توانسته است رشد قابل توجهی در سینما و جشنواره‌های دنیا داشته باشد.

بدون شک «در جستجوی فریده» یکی از بهترین فیلم‌های حال حاضر سینمای ماست؛ فیلمی با سوژه‌ای فوق‌العاده جذاب و دراماتیک.

به نظر من فیلمی با این داستان که: زنی پس از چهل سال زندگی در هلند، تصمیم به پیدا کردن خانواده واقعی خودش در ایران می‌گیرد، آن هم به صورت مستند، برای اعضا یا داوران اسکار، بسیار جذاب‌تر از هر فیلم داستانی ایرانی است.

«در جستجوی فریده» در واقع در جستجوی حقیقت است؛ حقیقتی که ما را تا انتها با خود همراه می‌کند. فیلمی پر از جزئیات درباره فرهنگ زیستن؛ زیستن در غرب منطقی و شرق احساسی. در هلند او با خانواده‌ای آرام، کم‌حرف و منطقی سر یک میز می‌نشیند و غذایی سبک می‌خورد و در ایران سر سفره‌ای که بیست نفر دورش نشسته‌اند و پرهیاهو و خیره برایش یک دیس غذا گذاشته‌اند. در هلند پدر و مادری که او را به فرزندی قبول کرده‌اند به تصمیمش برای پیدا کردن خانواده واقعی احترام می‌گذارند و در ایران خانواده‌ها براساس باورها و فرهنگ زیستنشان حجاب او را درست می‌کنند یا به دنبال نام خدا و پیغمبر «فریده» می‌گردند. «فریده» راوی ما در دیدن و شنیدن قصه زندگی خانواده‌هایی در ایران می‌شود که فرزندشان را در گوشه‌ای از این سرزمین رها کرده‌اند. در جایی از فیلم شاید از این خانواده‌ها متنفر شوید و در جایی شاید برایشان دلسوزی کنید. این فیلم می‌توانست از نگاه این خانواده‌ها ساخته شود و یا هر کدام مستندی جداگانه و جذاب باشند؛ خانواده‌هایی که هر کدامشان به یقین می‌دانند «فریده» فرزند آن‌هاست.

به نظر من سخت‌ترین انتخاب آزاده موسوی و کوروش عطایی در ساخت این فیلم، انتخاب همین زاویه نگاه بوده است که البته فکر می‌کنم انتخاب درست‌تری را انجام داده‌اند.